

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21	1. November 1909	58. Aargang

Præsident Joseph F. Smiths Aabningstale ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City

den 3. Oktober 1909.

Da dette Tabernakel jo langt fra er stort nok til at rumme alle dem, der ønske at være her, skal jeg tillade mig at anmode Eder om at rykke tæt sammen, for at saa mange som mulig kunne faa Plads, og navnlig de Søstre, som nu tvinges til at staa. Jeg venter ikke at se den Tid, da vi kunne bygge Huse store nok til at rumme alle de Sidste-Dages Hellige. Mit Hjerte er fuldt af Taknemlighed og af Velkomst til mine Brødre og Søstre, som ere komne hertil for at deltage i Kirkens 80. Halvaarskonference. Vi byde Eder alle velkommen af vort ganske Hjerte, og vi haabe og bede, at Herrens rige Velsignelse maa hvile paa Folket, saa at vor Konference maa blive en Fest og fuld af Guds Aand. Vor Bøn er, at vort Hjertes højeste Ønske og vore Bestræbelser maa være at tjene Gud og holde hans hellige Bud, at lære vore Børn Vejen, paa hvilken de skulle vandre, saa at de maa forstaa Sandheden og elske den, naar vi sige, at den almægtige Gud har talet fra Himlen i vore Dage. Heri er der ingen Fejltagelse. Det er ikke afhængigt af Menneskers Vidnesbyrd, og det kan ikke blive benægtet eller modbevist ved Intelligens og Fornuft. Det er et Faktum, at Gud har talet til Mennesker i vor Tid paa samme Maade, som han gjorde det til de gamle Profeter. Mennesker kunne sige, at de ikke tro det, men det tilintetgjør ikke Sandheden; Mænd kunne bekjæmpe det, saaledes som de

have gjort lige fra Begyndelsen, men det formindsker ikke i ringeste Maade hverken Sandheden eller den Kjendsgjerning, at det er Virkelighed; men Verden vil høste Gavn ved de Sandheder, som Gud aabenbarede til Joseph Smith. Ikke alene ville de høste Frelse fra Synden og dens Følger, men ogsaa den Ophøjelse, Magt og Herlighed, der kommer til Guds Børn, som vise Lydighed mod de Love, Herren har aabenbaret til ham. Ligesaa sikkert, som jeg tror paa min egen Tilværelse, tror jeg paa Guddommeligheden af dette Sidste-Dages Værk. Ligesaa vist, som jeg veed, at jeg er til, ligesaa vis er jeg paa, at dette Værk er Sandhed, og at Joseph Smith var sendt for at lægge dets Grundvold. Jeg har bygget mit Alt derpaa. Jeg ønsker først, at alle de, der ere knyttede til mig ved Slægtskabsbaand, skulle vide det, og at de, som ere mig nærmest, maa vedblive paa den rette Vej. Mit højeste Ønske og min inderligste Bøn er, at jeg ikke skal være skyldig i, at nogen af min Familie vandrer bort fra Sandheden eller falder i Overtrædelse af Guds Bud; dernæst ønsker jeg, at alle mine Medarbejdere og Venner maa leve saaledes, at de kunne elske Gud over alle Ting og deres Næste som sig selv. Jeg ønsker at se Folket trofast mod deres Gud, mod deres Medmennesker og mod Evangeliet og vise det ved at opdrage deres Børn paa den rette Maade.

Herren har velsignet mig underfuldt. Jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke min Sjæls dybtfølte Taknemlighed for de uskatterlige og ufattelige Velsignelser, han har tildelt mig, hans ringe Tjener, ved at vide, at han har skjænket mine Børn den samme Kjærlighed for Sandhedens Sag, som han har givet mig.

Jeg ønsker inderlig til Herren, at alle Fædre maa kunne sige det samme om deres Børn. Hvorfor kunne de det ikke? Fordi nogle Forældre elske og begunstige dem med en saa uforstandig og overfladisk Kjærlighed, at de ikke vove at irettesætte og standse dem paa deres vildfarende Veje, men give dem netop derved saadanne farlige Midler ihænde, hvorved de afstedkomme disses egen Ødelæggelse. Ofte have Forældre saa megen Tillid til deres Børn, at de absolut tro om dem, at de ikke kunne gjøre noget forkert, og derfor lade dem søge Omgang med Mennesker, som de Intet kjende til.

Jeg ønsker her at give en alvorlig Advarsel til alle Sidste-Dages Hellige: Det er paa Tide, at I se efter eders Børn. Ethvert tænkeligt Middel, som Mænds Opfindsomhed kan sætte i Anvendelse for at lede eders Børn bort fra det Rette og det Gode, vil blive benyttet i vor Midte af Mænd, som selv sige, at de komme iblandt os for at fange vore Børn, eftersom de Intet kunne udrette med Forældrene. Det er kun dem, som overfladisk kjende Evangeliet, der kunne ledes bort; derfor bruges alle optænkelige Midler for at ødelægge de Helliges Børn. Jeg beder undskylde, at jeg frit og uforbeholdent udtaler min Mening an-

gaaende denne Sag, men jeg siger til Alle, som høre mig, at jeg meget hellere vil føre et af mine Børn til Graven end se dem besmittede og ødelagte af Verdens Usselheder. Jeg tror, det er galt, at to, der ikke have fælles Tro, gifte sig med hinanden. Nogle Hellige dele ikke denne Anskuelse, men paa saa Undtagelser nær have alle de, som have gjort det, for sent opdaget deres Fejltagelse. Jeg tilraader, at Sidste-Dages Hellige gifte sig med Sidste-Dages Hellige; lige saadan bør der gjøres i andre Kirkesamfund; Enhver bør gifte sig indenfor sin egen Tro og Kirke. Det vilde bedrøve mig meget, hvis en af mine Sønner giftede sig med en vantro Kvinde, og saalænge de lyde mine Raad, ville de ikke gjøre det. Mit Ønske er, at hver Fader vil føle som jeg angaaende disse Ting. Dog veed ingen af os, hvad Fremtiden vil bringe. Vi kunne let se Følgerne af at forsømme Bønnen i Hjemmet og af at tale letsindigt om hellige Ting. Forsømte Børns Fremtid kan temmelig sikkert forudsiges. Mange af vore Hellige ere komne i Vane med, at deres Døtre komme til denne By uden Beskyttelse eller Tilsyn, og Følgerne af en saadan Ubesindighed ere ofte sørgelige at iagttage.

Da jeg fremstillede mig for eder, var det ikke min Hensigt at optage saa megen Tid, da jeg i flere Dage har lidt af en slem Forkjølelse; men Brødrene, som tale efter mig, ville dvæle ved saadanne Ting, som kunne opbygge eder. Vi forvente, at de ville tale saavel om aandelige som om timelige Ting. Vi forvente, at de ville tale om Hjemmeindustri; thi hvis der findes et Folk, som har Tro paa Hjemmeindustri, men som ikke understøtter den, da er det de Sidste-Dages Hellige. Præsident Young organiserede Hjemmeindustri fra den ene Ende af vor Stat til den anden, men hvorfor trivedes den ikke? Fordi Arbejdslønnen var lidt højere her, og vi foretrak at kjøbe lidt billigere Østens Shoddy-Produktion. Jeg ønsker ikke at roses, men (holder sin Arm frem) jeg er her iført en Frakke af det sidste Stykke hjemmelavede Klæde, fabrikeret i Utah, og uden at jeg ønsker at opfattes som selvgod, tør jeg sige, at jeg tror, jeg ser ligesaa velklædt ud i dette som mange blandt eder i eders Shoddykostyme. Vi bør kjøbe vore egne Produkter, selv om de koste os lidt mere. Jeg ønsker til Gud, at vi kunde producere alle vore Fornødenheder i vor egen Stat. Som Forholdet nu stiller sig, maa vi, hvis vi behøve en god Smed, henvende os til Fremmede, fordi vore egne Drenge ikke ønske at lære Smedehaandværket, men foretrække at uddannes til Jurister og Læger. Jeg haaber, at alle Sidste-Dages Hellige i en nær Fremtid ville forstaa, at alt Slags Arbejde er hæderligt, og at ingen Mand vanæres ved at arbejde med sine Hænder, thi alle disse Ting ere nødvendige for Zions Opbyggelse.

Maa Herren velsigne denne Forsamling, og maa I alle finde Hvile i Kristi Evangelium, saa at I ikke skulle behøve at søge efter noget Andet. Profeterne have talet om at gaa ind til Herrens Hvile, hvilket be-

tyder, at vi veed, at Lærdommene ere af Gud, og at al videre Søgen er overflødig. Den Sjæl, som er naaet til den Grad af Tro, at al Tvivl er forsvunden hos ham, er allerede gaaet ind til Guds Hvile og fritages for alt det religiøse Virvar, som forstyrrer Verden. Det Menneske, som har annammet Guds Hvile, vil aldrig foruroliges af Menneskepaafund og Luner. Herren har sagt, at naar Kristus kommer, skulle alle Mennesker se ham, og vi behøve ikke at forstyrres ved, at Nogle sige: „Se her er Kristus eller der". Der har vel aldrig været en Tid, hvor der fandtes flere falske Profeter og religiøse Galninge end netop i vore Dage. Nogle sige: „Jeg er Kristus! kom ud og mød mig". I Præsidentskabets Kontor have vi en Mangfoldighed af Breve fra saadanne Individer. Nogle af dem paastaa, at de skulle udfri Israel. Flere af dem høre hjemme i vor egen Midte, og der er aldrig saa stor en Taabe, at han jo finder Nogle enfoldige nok til at følge sig.

Til de Sidste-Dages Hellige er den Magt given, at de skulle kjende Sandhed, som Gud kjender den, og deres Tro kan ikke rokkes; thi de ere i Besiddelse af Kristi Lys og kunne rejse sig over alle menneskelige Vildfarelser og leve, som de bør leve. At de Hellige maa gjøre godt i Verden, behandle deres Hustruer og Børn ret og sætte et godt Exempel for Familier og Venner, lette deres Medmenneskers Byrder og i det Hele taget leve et oprigtigt og hæderligt Levnet er mit stadige Ønske og min inderlige Bøn. Amen.

Skal den danske Folkekirke „afvæbne"?

En for vor Tid meget karakteristisk Fremtoning i den religiøse Sfære har fornylig med mere end almindelig Styrke opagiteret Sindene baade hos aktive og passive Interesserede indenfor Folkekirken i Danmark.

I en Række Møder i Bethesda i Kjøbenhavn, der strakte sig over 3 Dage, og hvor Indre-Missionen drøftede Kirkens „Tarv og Trang", fremkom der nogle højst mærkværdige og aldeles uventede Udtalelser fra saadanne Mænd, der maa anses for Kirkens solideste Piller og den lutherske Trosbekjendelses mest klarsynede og uforfærdede Talsmænd; det tør vel nemlig antages, at den Del af Folkekirken, som kalder sig selv „Indre-Missionen", er det Parti, som tager mest Del i Aandslivet i Kirken; saa meget mere opsigtsvækkende bliver det derfor, naar dette Partis Fanebærere give den Kirke, som „er et gammelt Hus, og som staar, om end Taarnene falde", et Mistillidsvotum.

Vi gjengive her Uddrag af Referaterne fra Møderne:

Pastor Ussing var en af de første Talere, og hans Emne var: Hvor vi staa, og hvor Udviklingen i den danske Folkekirke bærer hen. Herom udtalte han:

„Hvad skulle vi saa gjøre? Det er ikke ønskeligt at træde ud af Folkekirken. Men vi skulle heller ikke vente, til vi blive jagede ud; thi det gjør man ikke. Man har bedre Krammet paa os i Folkekirken end udenfor. — Vi skulle heller ikke blive, til Forholdene blive ganske utaalelige; thi naar blive de det? — At danne Valgmenigheder er en Udvej, men dermed er Folkekirken som kristelig Idee opgivet; den er bleven en ren borgerlig Indretning.

Taleren fremsatte nu et Forslag, som vakte betydelig Opsigt, fordi det kom fra en Mand, der nærmest tilhører Indre-Mission. Han foreslog nemlig ikke at udtræde af Folkekirken, men at arbejde paa Folkekirkens Ophævelse. Kirkemidlerne bør indgaa i et Fond, som administreres af Staten og af denne udbetales til de forskjellige Religioners og religiøse Retningers Bekjendere efter deres Antal i Befolkningen. Fordelen ved en saadan fri Folkekirke vil være den, at Præsterne ikke mere maa høre, at de er bundne til at prædike Kristendom. Det vil blive lettere at paavirke navnlig den kjøbenhavnske Befolkning, naar Præsten er stillet ganske frit."

Dette synes at være et saa fortvivlet Middel til at rette paa en virkelig eller indbildt Mislighed i Kirkens Aand og Væsen, at det næsten tør betegnes som at „lægge Øxen til Træets Rod". Er den indbildt, da røber den en beklagelig Uvidenhed hos den eller dem, der ere anbetroede Vægterpladsen paa „Zions Mure", men er den virkelig, da er jo en kristen Nations vitale Grundvold farligt undermineret af Opløsningens og Tilintetgjørelsens Elementer, og da kan man vel med fuld Berettigelse spørge med Pastor Ussings Ord: „Hvad skulle vi saa gjøre"? Dersom Indre-Missionens Folk ville tillade os som Sidste-Dages Hellige at give et authentisk Svar paa Spørgsmaalet og et probat Middel mod Ondet, da henvise vi til Ap. Gj. 1. Kapitel 38. Vers: „Men Peter sagde til dem: omvender eder og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave". Dette var et frelsende Raad for 1900 Aar siden, og man har endnu aldrig fundet, at Aarsag og Virkning er blevet hinanden utro. Men Pastorens Forslag om Kirkemidlernes Fordeling bør nærmest betegnes som absurd og upraktisk; thi hvor skulde man nemlig blandt Jordens Dødelige finde den Salomon, som retfærdigt og tilfredsstillende kunde dele nævnte Midler blandt de mange stridende og misundelige „Kirkesamfund, der i Dag slæbe til deres egen Tue", selv om vi „Mormoner" ikke forlangte at blive tagne i Betragtning; vi ere jo nemlig stillede udenfor andre Kristne, og vi have altid været vante til at hjælpe os selv; hvis vi ønskede vor Rede blød, maatte vi plukke Dunene af vort eget Bryst, og vi have aldrig ventet Noget fra nogen Statskasse eller noget Kirkefond. Hvordan vilde det gebærde sig, om Indre-Missionen experimenterede lidt i den Retning og uddelte Livsens Brød og Salighedens Vand frit og uden Godtgjørelse, ligesom Himlen yder Dagens Sol og Nattens Dug til den udstrakte Natur, Guds eget Skaberværk? Saa længe „Mænd prædike for Løn og spaa for Betaling", vil Herrens Hus altid forvandles til en Røverkule, og en Dag vil en fortørnet Mester komme og drive Helligdomsskjænderen ud deraf.

Overbibliothekar Lange var en anden Taler, han udtalte blandt Andet:

„Hver Søndag holdes der ca. 2000 Prædikener foruden talrige Møder paa Søgnedagene.

Hvad er Resultatet af dette Kæmpearbejde? — Mange Steder ænses det slet ikke, og ofte er det Præsternes Skyld. — Hovedsagen er ikke at holde Maskineriet gaaende, det virker kun søvndyssende; Sværdet bider ikke; tidt var det bedre at lukke Kirken. Frafaldet i vore Dage er ikke et Frafald fra Folkekirken, thi Folk blive i den. Men hvorledes store Dele af Befolkningens Stilling er, viser Pressens Holdning; to store Blade, hvoraf det ene opretholdes af Bourgeoisiet, det andet af Arbejderne, bekæmper aabenbart Kristendommen, og Resten er mere eller mindre valen.

Hvorledes skal Forkyndelsen stille sig til alt dette? Den doktrinære og dogmatiske Prædiken bider ikke paa det moderne Menneske, som ikke lader sig spise af med Fraser. Nutidsprædiken maa være psykologisk i sin Metode og subjektivistisk i sit Sigte. Præsten maa lære at forstaa Mennesker i Nutiden; han maa ikke bruge for stærke Ord eller fantastiske Overdrivelser. Der maa tales ikke særlig til Følelsen, men til Viljen. Prædikenen maa være etisk orienterende; den kan godt gaa ind paa sociale Spørgsmaal, men saaledes, at den enkeltes Fornyelse altid bliver Hovedsagen.

Præsten maa spørge sig selv: Hvad Slags Tilhørere har jeg? Han maa ikke trøste sig med, at „han skal jo bare prædike Guds Ord". Det nytter ikke at fylde sin Prædiken med Skriftsprog, naar man ikke er brændende i Aanden.

Taleren kom kort ind paa, at den nuværende Præsteuddannelse ikke svarede til de Krav, der maatte stilles til Forkynderne.

Der var hos mange i vore Dage en Følelse af, at Kirken kæmpede „en Retrætekamp". Men Menigheden skal tage Offensiven, thi Kristendommen er offensiv overfor alt det forlorent opblæste i Nutidens Mennesker. Saa vil den sejre; thi Mennesket er nu som altid et hjælpeløst Væsen, der trænger til Gud."

Her er en vel begrundet Klage, der bekræftes paa alle Omraader, og denne Klage vil vedblive at lyde, indtil Præsterne komme i Besiddelse af Aanden fra det Høje — den Aand, der paa Pintsedagen fordum drev Ordet som et tveægget Sværd i et ærligt og selverkjendende Hjerte og aftvang dette det højst vigtige Spørgsmaal, hvad det skulde gjøre; før dette sker, ville Forholdene aldrig ændres uden til det værre. At prædike til Lægmanden om en Gud og Frelser, man selv ikke tror paa, og tvinge intelligente Mennesker til at tro og antage det, man selv ikke kan forklare, er i højeste Grad absurd. Men lad Prædikanten og Læreren selv fatte Tro paa aandelige Ting; saa kan der være en Mulighed for, at han kan overføre den til Andre.

En tredie Taler sagde angaaende samme Emne:

„Den yngre Slægt adskiller sig fra den ældre derved, at den tager ikke Troen paa Andres Autoritet. Den vil personlig tilleve sig Sandheden og har derfor en Tilbøjelighed til at begrændse Troens Indhold til det, den selv har erfaret. „Dette er Kristendom for mig, alt andet er ikke Kristendom." Den yngre Slægt skulde dog betænke, at Andre kunde have gjort andre Erfaringer".

Det paagjældende Referat slutter saaledes:

„Det nu sluttede Bethesdamøde frembød adskillige Mærkeligheder og vil uden Tvivl faa Følger for det kirkelige Liv. En Mærkelighed var det saaledes, at Grundtvigianerne og kirkeligt Centrum indtoge en noget tilbagetrukken Stilling og ikke toge megen Del i Forhandlingerne. Vi kjende ikke Grunden hertil, men den vil mulig senere blive opklaret. Det var Indre-Missions Mænd, der gave Mødet Præg, og de gjorde det med fremragende Dygtighed. Hvad Mødets Følger angaar, da kan man forudse, at Pastor Ussings Udtalelse om, at de Kristne muligvis kunne komme til at arbejde for Folkekirkens Ophævelse, vil vække Røre langt udenfor de særlig kirkelige Kredse. Bliver der ikke alene i grundtvigske Kredse, men ogsaa indenfor Indre-Mission en stærk Stemning for at ophæve Folkekirken, da vil det blive meget vanskeligt at bevare den. Vi synes meget let at kunne komme til at staa overfor det Valg: enten Folkekirkens Sprængning, eller dens Ophævelse. I saa Fald vilde vi foretrække det sidste; thi en Folkekirke, som har mistet de bedste og dygtigste Kræfter indenfor Grundtvigianismen og Indre-Mission, den har mistet saa meget Blod, at den i Fremtiden kun kan komme til at føre en Skyggetilværelse.

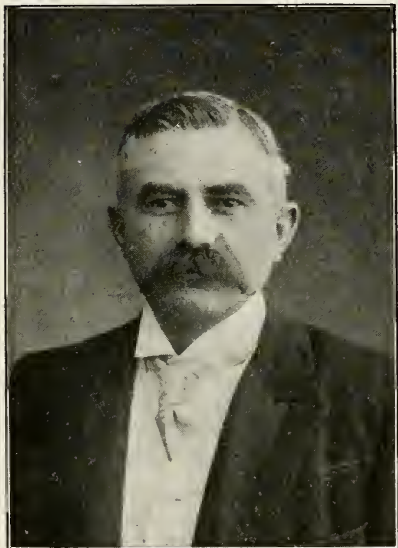
Man maa under disse Forhold med Spænding afvente de nærforestaaende Forhandlinger paa Rigsdagen om kirkelige Spørgsmaal."

Saaledes staar det altsaa til i Danmark med det kirkelige Spørgsmaal, og i Nabolandene Norge og Sverige er det ikke meget bedre. Det gamle Kirkeskib knager i Fugerne, og Mistillid og Mistro om dets Sødygtighed raader indenbords saavel blandt Officerer som Mandskab. I Sverige er der Teologer, som fornægte Tilværelsen af en Djævel; i Norge er der Nogle, som benægte Treenigheden og Guds Søns Komme i Kjødet, og hvem tør eller kan med Fynd eller Overbevisning tage til Gjenmæle derimod? Men ikke alene i de nordiske Lande og i den lutherske Kirke raader denne Mistillid og aabne Fejde, men i England, Frankrig og andre Lande er Religionen et af Dagens brændende Spørgsmaal. Inden længe ville de mange Præster og Lærere, som i Dag have saa meget Ondt at sige om de Sidste-Dages Hellige, finde Hænderne fulde hos sig selv, og den Sæd, som de i de sidste 59 Aar have saaet for at tilintetgjøre Mormonismen, vil for dem selv give Anledning til Splid som en Undergangens sikre Forløber. Sand Religion kan ikke frembringes af falsk Tro. Vi maa dyrke Gud i „Aand og Sandhed", og den faas ikke paa anden Maade end ved Aabenbaring fra Gud. Der findes i Dag intet andet Samfund, som tror derpaa, end de Sidste-Dages Hellige. Vort Samfund voxer og trives mere og mere, og vore Ledere have det hele Folks usvækkede Tillid, ja, Kjærlighed. Siden denne Kirkes Organisation i 1830 har dens Fremtidsudsigter ingensinde været lysere end netop nu; dette kan man ikke sige om mange andre Samfund; de anførte Citater give snarere Grund til at spørge, om den danske Folkekirke skal afvæbne.

Mandag den 1. November 1909.

John H. Berg,

den nuværende Præsident over Kristiania Konference, blev født i Risør, Norge, den 28. Februar 1857. Da han var 7 Aar gammel, flyttede han med sine Forældre til Danmark, hvor flere af Familien annammede „Mormonismen“, og 14 Aar gammel rejste han med dem til Utah. Her boede de 3 Aar, hvorefter de flyttede til Idaho. I 1878 rejste han til Montana og gik til Fods en Vejlængde af 350 eng. Mil, da der den Gang ikke fandtes nogen Jernbane paa den Strækning. Indianerne i Montana vare netop paa den Tid paa Krigsfod; der, hvor Br. Berg arbejdede, dræbte de 6 Mænd, og 10 Mil derfra dræbte de 300 Mænd, som alle bleve begravede i en fælles Grav. Da det altsaa var meget usikkert at opholde sig her, vendte han tilbage til sit gamle Hjem i Idaho for at besøge sine Forældre og Søskende. I 1884 rejste han i Selskab med 8 andre Mænd til Canada, en Vejlængde af 1500 Mil, som de tilbagelagde ved Hjælp af Vogne og Heste, og bosatte sig ved Udspringet af Columbiafloden; men ogsaa her kom han lige ind i Indianerurooligheder og foretrak derfor at vende tilbage til Montana. Nu forsøgte han Lykken der ved Minearbejde og Skovhugst; men i 1889 rejste han tilbage til Idaho og slog sig tilsidst ned i Basalt, hvor hans Hjem nu er. I 1892 blev han indlemmet i Kirken ved Daab, og det følgende Aar blev han ægteviet til Miss Nicoline K. Klemmingsen i Logan Tempel. Han blev snart derefter kaldet til at virke som Lærer i Wardet og senere som præsiderende Ældste over samme Ward. Senere blev han valgt til Præsident over det 4. Ældsternes Quorum i Bingham Stav. I 1900 udfyldte han en Mission i Skandinavien og beskikkedes til at virke i Bergens Konference i Norge; 2 Aar arbejdede han i Stavanger og Eger-

sunds Grene, indtil han i 1902 belønnedes med en hæderlig Afløsning efter en vel udført Mission og rejste tilbage til sit Hjem. Da Blackfoot Stav i Idaho organiseredes, blev han valgt til Medlem af Højraadet og fungerede her, indtil han paany blev beskikket til at udføre en Mission til Skandinavien den 31. Januar 1908. Hans Missionsmark blev denne Gang Kristiania Konference, hvor han først virkede i Arendals Gren og senere i Drammens Gren, indtil han den 12. Juni beskikkedes til at afløse Ældste Alma B. Larsen som Præsident over Kristiania Konference.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 27. Oktober ankom følgende Ældster for at virke i den skandinaviske Mission: Lorenzo Jensen fra Geneva (Mantua), Axel L. Fikstad jun. fra Salt Lake City, Andrew Funk og N. Claudius Holst fra Brigham City, Erastus P. Rasmussen fra Castle Dale, Utah, og Junius M. Sørensen fra Lago, Idaho.

Afløsning. Ældste Joseph W. Petersen er bleven afløst fra sin Virksomhed i den skandinaviske Mission efter et trofast og velsignelsesrigt Arbejde i Kjøbenhavn, hvor han ved sin stille og venlige Optræden har vundet mange ærlige Sjæle for Guds Rige. Broder Petersen vil længe mindes af de Hellige, blandt hvem han virkede.

Forflyttelse. Ældste Lester Nielsen fra Kristiania Konference for at virke i Kjøbenhavns Konference.

Afrejse. Ældsterne G. Arthur Nielsen og Ernest J. Nielsen, som forlode Kjøbenhavn den 12. Oktober for at besøge Tyskland og Frankrig, fortsatte Rejsen hjem over Liverpool med Dampskibet „Laurentic" den 21. s. M. Joseph W. Petersen, P. P. Skriver og John C. Christoffersen forlode Esbjerg den 26. Oktober for over Liverpool at fortsætte Rejsen hjem med Dampskibet „Megantic" den 28. s. M.

Besøgende. Missionspræs. Peter Sundwall fra Stockholm i Forening med Præsident Isaac A. Jensen fra Aarhus ankom forleden hertil fra Gøteborg og opholdt sig hos os en Dag. Br. Sundwall tog til Malmø, hvor han afholdt Halvaarskonference, medens Br. Jensen fortsatte Rejsen til Aarhus, hvor han skal overtage Ledelsen af Konferencen.

Rundrejse i Missionen. Missionspræsident Andrew Jenson skriver fra Kristiania, at han har haft en særdeles behagelig og velsignet Tid paa de forskjellige Steder, hvor han har afholdt Konferencer. De bedste Lokaler, som kunde opdrives, ere blevne benyttede; alle Møder have været

besøgte af en Skare opmærksomme og interesserede Tilhørere, og den bedste Ro og Orden har hersket overalt. Til Trods for det meget Ondt, som der fra enkelte Individer er bleven udslynget imod os, synes det, som om Folket har taget den fornuftige Beslutning at høre og undersøge for sig selv.

Efteraarkonferencen i Aalborg

afholdtes Lørdag den 8. og Søndag den 9. Oktober i Konferencens nye, smukke Hovedkvarter, Valdemarsgade 2, under de mest gunstige Forhold. Af det i Konferencen arbejdende Præstedømme vare 20 Missionærer tilstede og som Besøgende Missionspræsident Andrew Jenson og Ældste Hans Mikkelsen fra Kjøbenhavn samt Konferencepræs. John C. Christoffersen fra Aarhus foruden mange Fremmede og Hellige fra forskjellige Grene.

Det første Møde aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sangen: „Saa sikker en Grund for eder, som tror", og Aabningsbøn af Ældste Niels Petersen.

Præsident Isaac A. Jensen bød de Forsamlede Velkommen og udtrykte sin Glæde over den Lejlighed, vi nu paany havde til at samles til Konferencefest; han nedbad Guds Velsignelse over de forestaaende Møder.

Som sædvanlig aflagde Forstanderne Rapport over Stillingen i deres respektive Grene som følger: Frederikshavn, Jens C. Christensen; Hjørring, John M. Jensen; Brønderslev, Peter R. Petersen; Ribe, Jens C. Hansen; Aalborg, Ole C. Larsen; Lorenzo Petersen, Skive Distrikt; Niels Petersen, Hobro Distrikt, og Christian Frederiksen, Thisted Distrikt. Flid og stor Virksomhed var lagt for Dagen allevegne, men især var Arbejdet i Aalborg bleven kronet med stort Held. Fremtidsudsigterne vare lovende overalt, da Tidsaanden syntes mere moderat og Folkets brede Lag følte, at den Ret, som de havde til at tænke for sig selv, ogsaa tilkom Andre. Præs. Andrew Jenson benyttede Resten af Tiden; efter at have udtalt sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter dvælede han ved Minder fra sin egen Ungdom og fra Kirkens tidligste Dage i Aalborg, hvor han, da han var 11 Aar, overværede en Konference. I de Dage, da han var her paa sin første Mission, kunde Ældsterne virke „uden Pung og Taske"; nu ere Forholdene meget forandrede, som om Menneskene have hærdet deres Hjerter; nu kunde man snart sige ligesom Frelseren i hans Dage: „Han kom til sit Eget, og hans Egne annammede ham ikke". Dernæst udtalte han, at Ingen kan kjende Gud og faa Overbevisning om Sandhedens Principper uden ved Kristi Aand, som er Aabenbaringens Aand og den Klippe, paa hvilken Gud bygger sin Kirke — ikke paa Peter, som Nogle prædike. Til Slutning bar han Vidnes

byrd om Guds Kirkes fuldstændige Organisation i vor Tid med Apostler, Profeter, Hyrder og Lærere osv. og udtalte, at Kirken har gjort større Fremskridt paa mange Omraader i de sidste 10 Aar end i et lignende Tidsrum tidligere. Mødet sluttedes med Sangen: „Blæs sagte, I Vinde fra iskolde Nord". Taksigelse af Ældste James C. Sørensen.

Søndag Formiddag afholdtes Søndagsskolernes Konference med stor Tilslutning af Børn og Forældre. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen", Bøn af Broder Emil Gjerlak. Bestyrerne fra de respektive Skoler gave derefter en Oversigt over Skolernes Virksomhed og nuværende Stilling, hvilket Alt var opmuntrende. Konferencepræs. Isaac A. Jensen oplæste en samlet Rapport, hvoraf det fremgik, at der i Aalborg Konference findes 4 organiserede Søndagsskoler med 28 Embedsmænd og Lærere og 114 Elever.

Derefter udførtes et afvexlende og velvalgt Program af Aalborg Søndagsskole. Præs. Christoffersen fra Aarhus talede derpaa til Skolen og mindede om, at Barndomstiden er den mest frugtbare Tid, mest egnet til at lære Noget og til at plante Retfærdighedens Frø i Menneskets Sjæl.

Præs. Jenson meddelte til Slutning, at Kirken i Dag har 160,000 Børn indrullerede i Søndagsskolerne, der samles hver Søndagmorgen for at høre om Gud og hans Villie, Bud og Befalinger. Han fremviste og forklarede en Del Gjenstande, han havde samlet paa sine Rejser i det hellige Land og andre Steder. Mødet sluttedes med Sangen: „Modig maa vi kæmpe, indtil Striden er endt". Bøn af Ældste Geo. S. Schau.

Kl. 2 Eftermiddag aabnedes Mødet med Salmen: „Stem, Zion, i Sang". Bøn af Ældste James A. Johnsen. Præs. Isaac A. Jensen sagde, at det var ønskeligt at høre Udtalelser fra de forskjellige Missionærer, som ikke tidligere havde haft Lejlighed til at tale i Konferencen; men Tiden for hver enkelt maatte selvfølgelig betydelig begrænses. Følgende Brødre bleve derpaa kaldte og benyttede Lejligheden: James C. Sørensen, James C. Peters, James Olsen, Don D. Hansen, Lars Frederiksen, Edward W. Jensen, Hyrum Petersen, Christian Andersen, Charles H. Sørensen, James Jensen, James A. Johnson og Geo. S. Schou. Alle disse Brødre bar et godt Vidnesbyrd om deres urokkelige Tro paa Guds Værk, deres Glæde ved at arbejde for hans Sag og deres Beredvillighed til at fortsætte i det gode Arbejde.

Ældste Hans Mikkelsen fra Kjøbenhavn talte derefter og tog til Text „Apostati"; han udviklede, hvorledes Frafald fra Troen og Borttagelsen af det himmelske Lys fandt Sted, ligesaa snart Guds Kommunikation med Mennesket direkte eller indirekte ophører.

Præs. Christoffersen udtalte, at det gjælder om at forstaa, at Prøver og Gjenvordigheder ere knyttede til en Helligs Liv, men Belønningen for Taalmodighed i Lidelser er evigt Liv.

Præs. Andrew Jenson dvælede ved den store Velsignelse, som følger med at være i Besiddelse af en fri og rolig Samvittighed, og det er netop, hvad en trofast Efterlevelse af Mormonismens Lærdomme bringer os. Han opmuntrede de Hellige til at bede flittigt — ikke med en overfladisk og formel Beden, men med hele vort Hjertes Inderlighed; en barmhjertig og kjærlig Gud vil da besvare vore Bønner i sin egen Visdom. Vi skulde fremlægge vor Sag for ham, og om han end veed, hvad vi have behov, før vi bede til ham, saa behager det ham, at vi henvende os til ham i barnlig Tillid og Enfoldighed. Efter mange andre gode Raad, Advarsler og Opmuntringer sluttedes Mødet med Salmen: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes" og Taksigelse af Ole C. Larsen.

Aften Kl. 7 aabnedes Mødet med Sangen: „Han kommer snart, o Brødre, lad os stride". Bøn af Ældste Christian Frederiksen.

Præs. Isaac A. Jensen oplæste dernæst en samlet statistisk Rapport over Konferencens Missionsvirksomhed i det sidste Halvaar, hvoraf fremgik følgende: Der var 21 Missionærer; 67,575 Skrifter og 2,686 Bøger vare omdelte, 31,175 Fremmedes Hjem besøgte, 5,265 evangeliske Samtaler holdte, 474 Møder afholdte, 24 nye Medlemmer indlemmede ved Daab og 7 Børn velsignede; det samlede Antal Medlemmer er 332. Han bar derefter et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Sandheden af Evangeliets Gjengivelse til Jorden og haabede, at Herren vilde tage ham bort fra Jorden, hvis der nogensinde skulde blive Fare for, at han kunde tabe Troen paa og fornægte det Vidnesbyrd, han nu bar.

Derefter bleve Kirkens Generalautoriteter foreslaaede og opholdte; ligeledes Missionens og Konferencens Embedsmænd som følger: Andrew Jenson som Missionens Præsident med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne" og Henry O. Paulsen som Missionssekretær, James A. Johnson som Præsident over Aalborg Konference (at afløse Isaac A. Jensen, som er beskikket til at præsidere over Aarhus Konference), Ole C. Larsen som Forstander for Aalborg Gren med Geo. S. Schou, Charles H. Sørensen, Jens C. Christensen og Lorenzo Petersen som Medarbejdere.

Hjørring: James C. Peters som Forstander med James Jensen som Medarbejder.

Brønderslev: James Olsen som Forstander med Christian Frederiksen som Medarbejder.

Thisted Distrikt: John M. Jensen og Don D. Hansen som Missionærer.

Hobro Distrikt: Eward W. Jensen og Christian Andersen som Missionærer.

Skive Distrikt: Jens C. Hansen som Missionær.

Ældste James A. Johnsen sang en Solo, hvorefter Præs. Andrew Jenson paa en interessant og fængslende Maade fremstillede Mormo-

nismens Fortid og Nutid i Amerika. Omtrent 1/5 af Utahs Befolkning er Skandinaver. De Hellige maatte gjennemgaa mange Gjenvordigheder og Prøver i Begyndelsen, men ved Herrens Velsignelser have de forvandlet den golde og uindbydende Ørk til et af de dejligste Steder paa Jorden. Han pegede ogsaa paa, at Mormonfolket er et ædrueligt Folk baade i Ord og Handling. Det var bleven fuldt ud bevist, at de Mennesker, som afholde sig fra berusende Drikke og narkotiske Stoffer, ikke lide saa meget af Nervøsitet og andre fysiske eller mentale Svagheder. Med Hensyn til det saa meget omtalte Polygami udtalte Taleren, at intet saadant Ægteskab var bleven udført med Autoriteternes Sanktion de sidste 19 Aar; al den Tale om det Modsatte fra vore Modstanderes Side var ikke stemmende med Sandheden. Han formanede til at helligholde Sabbaten og erindre, at den sande kristne Religion er ikke alene for Søndagen, men for hver Dag i Ugen. Dersom Aalborgs Indvaanere vilde efterleve de Sidste-Dages Helliges Lærdomme, vilde Byen blive en af de smukkeste og bedste Stæder i Verden.

Mødet sluttede med en Anthem af Koret og Taksigelse af Ældste John M. Jensen.

Mandag afholdtes Præstedømsmøde i 2 Afdelinger; hver Ældste fik her Lejlighed til uforbeholdent at udtale sine personlige Følelser og Erfaringer; baade Smil og Taarer blandede sig i de Udtalelser og Vidnesbyrd, som aflagdes, og Mange følte Vemod ved Tanken om, at flere af dem, som havde virket sammen i Enighed og Kjærlighed, nu skulde skilles og virke i andre Grene; de bevidnede, at det var en Følelse af Kjærlighed, de aldrig før havde erfaret, og som de ikke havde noget Begreb om kunde existere i en Mands Bryst.

Aften Kl. 8 samledes de Hellige til et Sakramentsmøde. Den nye Præs. James A. Johnsen og Præs. Andrew Jenson benyttede derefter Tiden til at opmuntre og raade de Hellige til at udføre og opfylde deres Pligter i alle Dele for derved at nyde Guds Velsignelser baade i timelig og aandelig Henseende, fremfor Alt at „aflægge det gamle Menneske og iføre et Nyt“ og ved vort Liv og vor Vandel vise vore Omgivelser og den hele Verden, at vi have modtaget Lærdomsprincipper, der bære Frugter i Retfærdighed, og derved ære vor Fader, som er i Himmelen.

Tirsdag Aften afholdt de Kvindelige Hjælpeforeninger Konference, der aabnedes med Sangen: „Jorden med sit Blomsterflor“. Bøn af Ældste Peter R. Petersen. Ældste James C. Sørensen berettede om Hjælpeforeningens Tilstand i Frederikshavn; Søster Marie Gjerlak fremlagde som Præsidentinde for Aalborg Hjælpeforening en statistisk og finansiel Rapport for samme, og Søster Johanne Klitgaard talede om Nytten og Vigtigheden af de Kvindelige Hjælpeforeningers Arbejde i Menighederne. Derefter udførtes et afvexlende Program.

Ældsterne Louis Breinholdt, Morten Petersen og John C. Christoffersen gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede Foreningerne i deres prisværdige Arbejde, hvorefter Præs. Andrew Jenson opfordrede til at lægge særlig Vægt paa Kydskhed og Dyd som den menneskelige Families kosteligste Perle, der derfor burde bevares for enhver Pris. Ved Præstedømmets Gjengivelse og Kirkens Gjenoprettelse er Ægteskabet blandt dens troende Medlemmer en Pagt, som sluttes og besegles i dette Liv, men aldrig ophører i den evige Verden; derfor maa Kyskhed være dens Grundvold og Kjærlighed og Troskab dens Bygmester. Han dvælede til Slutning ved Hjælpeforeningernes Natur og deres velsignede Nytte i den hele Kirke.

Præs. Isaac A. Jensen takkede derefter de Hellige for deres Venlighed og Gjæstfrihed overfor de besøgende Ældster og Venner, de besøgende Brødre, som havde velsignet Konferencen med deres Nærværelse, og Sangkoret for den Del, det havde taget i at gjøre denne Konference til en af de bedste Konferencer, der har været afholdt i Aalborg. Og tilsidst takkede han dybt bevæget for den Tillid og Kjærlighed, der var vist ham i den Tid, han havde haft den Glæde og Ære at præsidere over Aalborg Konference; han anbefalede sin værdige Efterfølger og bad de Hellige og Missionærerne om at yde denne deres udelte Understøttelse i Tro og Bønner. Mødet afsluttedes med Sangen: „Naar skal vi vel ses igjen", Taksigelse af Ældste Ole C. Larsen.

Onsdag Aften afholdtes et særdeles vellykket Møde i Hjørring, hvor henimod 300 opmærksomme Tilhørere vare til Stede, af hvilke mange bleve tilbage efter Mødet for at vexle Haandtryk med Missionærerne og de besøgende Brødre som Tegn paa deres Tilfredshed og Interesse. Den følgende Morgen tog Præs. Andrew Jenson med Dampskib fra Frederikshavn til Kristiania, fulgt af Præs. Isaac A. Jensen.

Geo. S. Schou,
Konferencens Sekretær.

Herrens Gjerning ufattelig for Menneskets Forstand.

Tale af Ældste B. H. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 12. September 1909.

(Fortsat fra Side 311.)

Mon I, mine Tilhørere, ville tillade mig at paapege det Faktum, at ogsaa vi i denne Tidernes Fyldes Husholdning udsætte os for en lignende Fare ved ikke at paaskjønne Værdien og Storheden af de Ting, som Gud har givet os i disse Dage. Ogsaa vi ere kun Mennesker og formaa ikke at fatte Vigtigheden af de Sandheder, der bør danne Centret for vore Tanker og Betragtninger; vi ere ikke i Stand til at

fatte, at til Trods for vor Forstaaelse af himmelske Ting ere disse dog saa uendelig større end vort Begreb om dem.

Tag her Pagtens Bog; i flere af de tidligste Aabenbaringer ville I finde disse Ord: „Et stort og forunderligt Arbejde skal udføres blandt Menneskenes Børn". Hvor mange af de første Medlemmer i Kirken fattede vel Meningen af denne højtidelige Kundgjørelse? De stode netop paa den Tid Ansigt til Ansigt med disse Ting, som da udvikledes, og som i Sandhed vare højst forunderlige og store i deres Øjne. I en Tidsalder, da de ortodoxe Kirker lærte, at Gud ikke mere vilde tale til Jorden fra sine Himle for at give yderligere Aabenbaringer; i en Tidsalder, da hele Kristenheden lærte, at Englebesøg ikke længer fandt Sted; i en Tidsalder, da det var ortodox at anse den hellige Skrift som fuldstændig og komplet og for evigt lukket for yderligere Tillæg, havde disse tidlige Troende hørt det underfulde Vidnesbyrd fra Guds Vidner, at Himmelen igjen var aabnet, at Gud paany havde aabenbaret sig selv til Mennesker i Kjødet, at Engle vare komne med Budskab fra Himlens Gud, og at et nyt Bind af Skriften — Mormons Bog — et nyt Vidne fra Gud, var bragt til Lyset og indeholdt en Beretning om de gamle Indbyggere i den vestlige Verden angaaende deres Rejse fra deres Fædres Land i den østlige Verden, om deres Opkomst og Tilintetgjørelse paa det vestlige Kontinent, samt en Beretning om Guds Godhed mod dem ved at aabenbare sig selv, sende den opstandne Messias i deres Midte og give dem Guds Søns Evangelium som et Middel til deres Frelse. De første Medlemmer i denne Kirke saa' denne nye Bog komme frem; de saa' Kirken organiseret under Inspiration fra Gud; de saa' en Fornyelse af disse aandelige Gaver og Kræfter, der karakteriserede den oprindelige Kristi Kirke. Aldeles modsat den moderne Kristendoms Lærdomme bleve de Syge helbredte, de Halte gik, og i enkelte Tilfælde bleve de Blindes Øjne aabnede. Mennesket følte, at det vedblivende stod i umiddelbar Nærhed af den evige, virkende Magt, som udgaar fra Herren i Verden, og især var dette Tilfældet i denne Kirke. Dette var i Sandhed „et stort og forunderligt Værk" i deres Opfattelse; men hvor langt tilbage for den fulde Herlighed af det Sidste-Dages Værk synes nu ikke disse første Skridt at være! De Hellige i disse tidlige Dage drømte ikke om, at der vilde blive en Udvidelse af Lærdomme og Organisationer i Kirken som dem, vi nu kunne se. De forstode ikke i de tidlige Dage, at der paany vilde blive et Quorum af Apostler, som vare i Besiddelse af de samme Kræfter og den samme Myndighed som den første apostoliske Kirke. I de Dage vidste de ikke, at der vilde blive kaldet Tusinder og Ti Tusinder assisterende Apostler eller Halvfjerdsindstyve, som vilde blive befuldmægtigede til at gaa ud i al Verden for at prædike Evangeliet og indsamle Israel under de Tolvs Ledelse. De havde ingen Idee om, at Hundreder af Biskopper vilde blive kaldede til

at præsidere blandt Guds Folk. Heller ikke forstode de, at Nøglerne til de Dødes Gjenløsning vilde blive gjengivne, eller at Evangeliet kunde blive prædiket i Aandeverdenen, hvorved Mennesker, der vare døde, ogsaa kunde blive bragte til Sandhedens Kundskab, „saa at de maatte leve for Gud i Aanden og endelig derpaa blive dømte som Mennesker i Kjødet". De vidste ikke, at der skulde bygges Templer, hvori dette Arbejde for Levende og Døde skulde udføres. De kunde heller ikke forstaa, at „alle Jordens Ender skulle forsamles" i denne Tidernes Fyldes Uddeling, og at alle Ting skulde samles under eet Hoved i Kristus, indtil alle Jordens Familier, som modtage Evangeliet, skulle sammenbindes i Kjærlighedens Kjæde ved den levende Kristi Fødder. Den første kristne Kirkes Troende havde ingen saadanne Syner angaaende Omfanget af Herrens Værk. Det bør heller ikke bebrejdes dem, at de ikke tilfulde fattede disse Ting eller kunde forudse den forunderlige Historie, som Guds Folk vilde skabe. De lignede nøjagtigt Mennesker i alle tidligere Generationer og forresten ligesom os selv. Hvor underfulde de himmelske Ting syntes dem at være og hvor omfattende deres Begreber angaaende dem end vare, saa vare dog de himmelske Ting større, end de kunde fatte.

Tag en anden Illustration af mit Emne: I Mormons Bog er den Sandhed aabenbaret, at en hellig Stad skulde opbygges af Guds Folk i den vestlige Verden. Den skulde blive kaldet Zion eller det „Nye Jerusalem". Da de Hellige læste om dette i Bogen, var det ganske naturligt, at de ønskede at vide, hvor denne skjønne Stad skulde staa, og Herren aabenbarede da for dem det Sted, hvor Zion skal bygges; det viste sig at være i den centrale Del af Zions Land, i Independence, Jackson County i Staten Missouri. Ikke saasnart blev dette bekjendt, før de Hellige samledes dertil, og nogle Hundrede af dem bosatte sig der og paabegyndte Grundlæggelsen af den Stad, hvis Herlighed er beskreven i Nephiternes Skrifter. Men inden længe bleve Folkene uddrevne fra Jackson County af deres Fjender, der hadede dem og deres Religion.

(Fortsættes.)

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).